

Trý krøv til suður- afrikonsku stjórnina

Stórveldini eiga at leggja trýst á Suðrafrika, sigur Desmond Tutu, erkebiskupur og leiðari av anglikansku kirkjuni í Suðrafrika og nobelvirdislónarvinnari, í grein í danska blaðnum Politiken nú um dagarnar. Vit loyva okkum at endurprenta grein hansara.

Erkebiskop og leder af den anglikanske kirke i Sydafrika, nobelpristager.

Skridd for skridt har præsident P.W. Bothas apartheid-regering siden 1985 afskåret den ene mulighed efter den anden for at opnå fredelige politiske ændringer i Sydafrika. For godt to uger siden fjernede regeringen næsten alle effektive muligheder for at arbejde for reelle ændringer med fredelige midler, da den forbød 18 organisationer at deltage i politiske aktiviteter og bandlyste 18 ledere.

Det andre kirkeledere og jeg finder helt og aldeles forfærdeligt er de restriktioner, der er blevet pålagt ledere i United Democratic Front. De har været fortalere for fred i to af de mest desperate kriseområder i vores land — en beboelseslejr i Cape Town og bydistrikter omkring Pietermaritzburg i Natal.

I usædvanligt skarpe vendinger udtalte vi, at når man bandlyste disse ledere, forfulgte dem der søgte at skabe fred, undlod at retsforfølge folk, der bevisligt havde begået mord og overfald, kunne vi kun konkludere at »myndighederne med overlæg forhindrer indførelse af fred i vores land og

Desmond Tutu

opfordrer til voldeligheder blandt vores folk».

»Deres formål«, sagde vi, »er indirekte at knuse den effektive modstand mod deres kætterske apartheidpolitik og så vidt muligt sikre sig at det bliver blodet fra sorte,

ikke hvide, der kommer til at flyde i deres kamp for at nå deres mål.

Hvis det får lov til at fortsætte vil den overlagte tilskyndelse til vold i vores land udvikle sig til Libanon-lignende tilstande. Vi følte dette så stærkt den 29. februar, at vi forsøgte at komme igennem til parlamentet med en opfordring til regeringen om at vende sig bort fra den vej den har valgt. Den mest kreative reaktion på en fredelig kristen handling regeringen kunne optænke var at arrestere os.

Det er ganske tydeligt, at den nuværende regering har valgt en militær fremgangsmåde for fremtiden. Ministeren for lov og orden, Adriaan Vlok, har åbent talt om et behov for at »eliminere radikale og revolutionære«.

Ikke kun sætter regeringen for det sorte sydafrikanske folks sikkerhed og liv på spil, den gør hele Sydafrika usikkert og en trusel for sine vigtigste handelspartnere i regionen, herunder Amerika, Storbritannien og Vesttyskland. Selv om man skulle fæste lid til selv dens mest forunderlige påstand om magtfordeling med de sorte, så er der ikke tale om mere end nogle pyntelige sorte ansigter i kabinettet. Reger-

ingen har ingen planer om at slække på sin kontrol.

Jeg er en af dem, der tror på at man aldrig må gribe til vold, men jeg tror også på at der kan komme et tidspunkt — som da nazisterne invaderede Europa — hvor det er retfærdigt at gribe til våben for at afskaffe et urimeligt system. Jeg kan derfor godt forstå dem der allerede har besluttet at bruge af vold er retfærdiggjort. Hvad mig selv angår er jeg enig med Allan Boesak, leder af den Hollandsk Reformerte Kirke og en af United Democratic Fronts velyndere, når han siger at vi ikke må bevæge os ned på regeringens lave plan og reagere mod den med vold. Det er grunden til at nogle af os i Cape Town har dannet Committee for the Defense of Democracy (komite for demokratiets forsvar) der skal kæmpe fredeligt mod regeringens undertrykkelse af dens modstandere.

Men håbløsheden greb os, da vi, som prøver at overtale de desperate mennesker til kun at benytte ikke-voldelige midler, vågnede op til nyheden om at USA og Storbritannien atter havde nedlagt veto mod internationale forsøg på at gøre det samme. De amerikanske og britiske

beslutninger om at nedlægge veto mod sanktioner i FNs Sikkerhedsråd var så meget desto mere forbløffende da den sydafrikanske repræsentant arrogant og udfordrende sagde til Sikkerhedsrådet at »I kan gøre hvad fanden I lyster«.

Jeg ønsker at stille et udfordrende spørgsmål til den amerikanske, engelske og vesttyske regering: I siger I er imod apartheid. Hvis det er rigtigt, så skal I stille tre krav til den sydafrikanske regering:

For det første må undtagelsestilstanden ophøre.

For det andet må forrige månedens restriktioner mod vores folks organisationer og ledere fjernes.

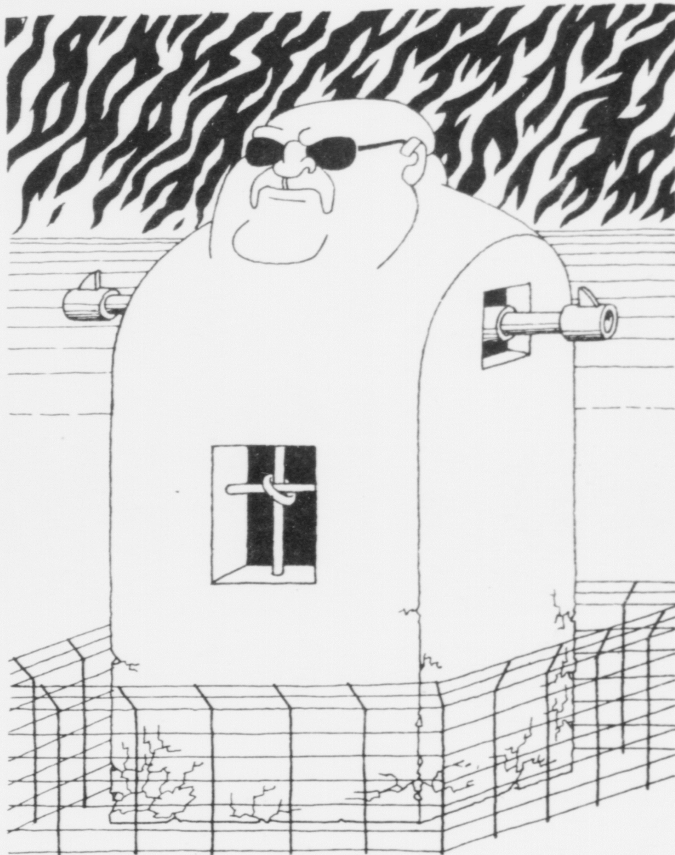
For det tredje skal de

der er blevet arresteret, specielt børnene, have en åben retsag eller sættes på fri fod.

Hvis regeringen ikke opfylder disse krav, så må I afbryde de diplomatiske forbindelser. Det ville ikke være noget særlig drastisk skridt at tage under de nuværende omstændigheder. Det kommer ikke til at koste jobs eller liv. Det vil være en gestus, men en dramatisk gestus med dybe psykologiske konsekvenser for dem der sidder på magten i Sydafrika.

Eller ønsker I et nyt Libanon?

(The New York Times)
Oversættelse:
Susanne Okholm

Klaksvíkar Sjúkrahús

Bandagistur og ortopædiskur skómakari frá Samfundet og Hjemmet for Vanføre í København, arbeiða á Klaksvíkar Sjúkrahúsi í døgnum 12. - 13. apríl 1988, og á skaðastovuni á Landsjúkrahúsinum 14. apríl 1988.

Tíð fæst við at ringja tlf. 55463, loka 312, týsdag frá kl. 9.30 til 11.00.